

ABRIL

L'ESCENA DE LA DEDICATÒRIA

(Quan el públic està situat s'il·lumina l'escenari del cafè-bar i ella comença a parlar)

Ella: El darrer tema del vespre el vull dedicar a l'home del fulard... perquè sap mirar-me quan cant *(Pausa)*. I perquè queden pocs homes que s'hi atreueixin amb els fulards ... i que els duguin tan bé com ell.

(Comença a cantar Conversation on a Barstool. En acabar - se suposa que el públic aplaudeix - saluda, baixa de l'escenari i es dirigeix a la porta fent gestos d'agraïment als espectadors. Entre ells sorgeix una veu)

Ell: Una cançó preciosa.

Ella: *(S'atura, però no el mira)* No és meva... però gràcies.

Ell: A tu... per la dedicatòria

Ella: *(Pensa la resposta durant uns segons)* Ets l'únic home que du fulard?

Ell: N'hi ha un més, però ha vingut acompanyat... i no li queda com a mi.

Ella: Em commou la teva humilitat.

Ell: Pura observació.

Ella: *(Ara el mira)* Si arrib a saber que ets tan presumtuós no et dedic la cançó.

Ell: Una copa?

(Sapaguen els llums)

L'ESCENA DE LA MEMÒRIA

(Quan es tornen a encendre tots dos estan a la barra del bar, prenent una copa. De fons sona una música tranquil·la que acompanyarà tota la peça. Ell du el mateix fulard. Ella vesteix una jaqueta damunt el vestit)

Ella: *(Riu)* Te'n recordes de tots els detalls?

Ell: Com podria oblidar-me'n?

Ella: Fa dos anys.

Ell: Només fa dos anys.

Ella: M'encanta com et queda el fulard.

Ell: Per això me'l pos sempre que venim aquí. Tu duies un vestit com el d'avui.

Ella: Em vares semblar un presumit.

Ell: Però m'acceptares la copa.

Ella: No em feia ganes tornar a casa.

Ell: Varem acabar gats... molt

Ella: *(Riu)* Mai no havia entrat a un casino.

Ell: Ni jo.

Ella *(Riu)* Saps? Mai no m'ho he cregut això.

Ell: Ja t'ho pots creure ja.

Ella: Varem jugar al blacjack.

Ell: I varem apostar per nosaltres.

Ella: *(Pensativa)* I pels mals records... Recordes? i per part de la nostra memòria.

Ell: Record. I jugàrem a perdre... i perdérem... i tot això que guanyàrem...

Ella: I varem començar de zero...

Ell: Junts.

Ella: Un primer d'abril.

Ell: El nostre primer d'abril.

(S'apaguen els llums)

L'ESCENA DELS BONS MOMENTS

(Quan es tornen a encendre estan asseguts a una taula del bar. Ha passat un any)

Ella: Tres anys.

Ell: Només tres anys.

Ella: Tu creus que quan mors et passen per davant els moments més importants de la teva vida?

Ell: No vull parlar d'això.

Ella: Jo sí. Quins triaries?

Ell: És el nostre aniversari, vull que ho celebrem i prou, sense parlar de...

Ella: Fes-ho per mi. Quins triaries

(Pausa)

Ell: Supòs que això no es tria. Si és cert que et venen els records més importants, n'hi ha d'haver de bons i de dolents.

Ella: Imagina que pots elegir només els bons.

(Silenci) ...

Ell: El moment de néixer.

Ella: Han de ser records.

Ell: Qui diu això?

Ella: Jo he proposat el joc i jo pos les regles.

Ell: Estam jugant?

Ella: Sempre.

Ell: El dia que vaig aprendre a nedar.

Ella: Te'n recordes?

Ell: Perfectament. Tenia 12 anys.

Ella: (*Riu*) Entranyable.

Ell: Mai he estat molt hàbil.

Ella: Només a l'hora de seduir.

Ell: Just a l'hora de seduir-te a tu.

Ella: Això tampoc m'ho he cregut mai.

Ell: Ja t'ho pots creure ja.

Ella: Continua.

Ell: La primera besada.

Ella: Massa típic.

Ell: Inevitable.

Ella: Tenies 16 anys. Vares trigar massa.

Ell: Ja t'he dit que mai he estat massa hàbil.

Ella: Amb el temps vares millorar.

Ell: El dia que el Barça va guanyar la tercera Champions.

Ella: Molt masculí. (*Ell està a punt de contestar però Ella interromp*)
El dia que vaig aprendre a anar en bici... amb cinc anys menys que tu (*Ell riu*) (*Pausa breu*). Un dia de platja, als Capellans... amb els meus cosins. Me menjava els estius d'una mossegada. L'estiu em donava la vida.

Ell: Continua

Ella: El primer orgasme (*Ell la mira fixament. Pausa breu*) Tota sola, al meu llit, pràcticament sense voler. Tant inesperat com plaent.

Ell: No record el meu. (*Ella mira amb escepticisme*) La primera vegada que vaig anar a Formentera. La posta de sol al Migjorn.

Ella: Bucòlic. Aquell baf tan dolç en arribar a La Habana.

Ell: Jo també vull anar a Cuba. (*Pausa*) Una horabaixa bussejant a la Cala.

Ella: El primer concert... els primers aplaudiments del meu primer concert... i els del segon... i els del tercer.

Ell: La primera vegada que et vaig veure cantar. Em vaig enamorar de la teva veu abans que de tu.

Ella: De veres?

Ell: Ja ho pots creure, ja.

Ella: Un saxofonista tocant a un racó d'Eivissa, a Dalt Vila, mentre em besava un home que acabava de conèixer.

Ell: (*La mira fixament*) Estàs a punt de rompre la màgia.

Ella: Va home, fa mil anys. I no el vaig tornar a veure.

Ell: El primer pic que tu em vares besar.

Ella: (*Riu*) A la sortida del Casino? No ha estat de les meves millors besades.

Ell: Però era teva.

Ella: El moment en què em digueres “t’estim” la primera vegada.

Ell: Al cotxe (*Pausa*) Aquest moment. Triaria també aquest precís moment.

(*Silenci llarg*)

Ella: (*Més seriosa*) Què sents?

(*Pausa llarga*)

Ell: Ganes de lluitar. De lluitar devora tu.

Ella: (*Continua somrient*) Ja vares sentir el metge...

Ell: Els metges s’equivoquen.

Ella: T’estim.

(*S’apaguen els llums*)

L’ESCENA DE LA FOSCOR

(*S’encenen els llums. Han tornat a la barra i també han canviat alguna cosa del seu vestuari o del seu aspecte – unes ulleres, el cabell recollit...- per subratllar la idea que és un altre moment*)

Ella: M’agrada venir aquí amb tu.

Ell: Tot i que no sigui primer d’abril?

Ella: Qualsevol dia de l’any.

Ella: Saps? Hi ha una cosa que em fa més por que la mort.

(*Pausa*)

Ell: (*Seriós*) Quina?

Ella: Apagar-me. Convertir-me en algú diferent a allò que estat sempre. (*Pausa*) Què se me'n vagi la llum...

Ell: Tu tens llum per il·luminar tot l'hemisferi nord.

Ella: (*Somriu*) No vull comprimir-me, no vull fer-me petita abans de desaparèixer. Estic preparada per patir, però no per atenuar-me.

Ell: No deixaré que això passi.

(*Pausa*)

Ella: He començat a escriure. A escriure't. (*Ell la mira a punt de plorar. Pausa*) Idees, reflexions, sentiments, qualche poema. Vull que els tenguis... que siguin la meva penyora.

Ell: Deixa de parlar com si estiguessis acomiadant-te. Fa setmanes que ho fas.

Ella: No m'acomiati, m'avanç allò que és inevitable.

Ell: No estic preparat.

Ella: Jo et prepararé.

Ell: Prou per avui.

Ella: (*Somriu*) Tens raó. Anem a brindar... per les penyores... (*Ell la mira seriós i brinda*)... i per l'hemisferi nord

Ell: (*Somriu*) Per tu

Ella: Balles?

(*Puja el nivell de la música de fons, s'aixequen i comencen a ballar. Després d'uns instants s'apaguen els llums*)

L'ESCENA DEL LLOP

(S'encenen els llums. Estan asseguts a la taula i Ella ja du un mocador al cap)

Ella: Què et feia por de petit?

Ell: No sé... Ofegar-me (*Pensa*). Els malsons, les nits de tempesta, les agulles.. les que et claven quan te treuen la sang... que els meus pares morissin en un accident de cotxe...

Ella: A jo em feia pànic perdrem. (*Pausa*) Perdrem en un bosc. (*Pausa*) Perdrem en un bosc i que es fes de nit i que m'agafàs el llop...

Ell: Demà hem d'anar a la clínica.

Ella: Però el llop també podia venir a ca meva. Entrar per la finestra de la meva habitació...

Ell: Demà ens hem d'aixecar prest.

Ella: El llop podia arribar a qualsevol lloc on jo hi fos.

Ell: Tal vegada hauríem de partir.

Ella: (*El mira fixament*) Però saps una cosa? Ara que m'ha agafat el llop m'he donat compta que no... que no li tenc por. De fet, l'esper aquí, amb ganes que s'acosti per mirar-li als ulls.

Ell: (*Més irritat*) Què hi guanyes parlant d'aquesta manera?

Ella: Normalitat.

Ell: La teva normalitat se'm fa insuportable.

Ella: Però sempre hi ets.

(Pausa)

Ell: (*A punt de plorar, amb una mescla de tristesa i de ràbia*) Jo vull que tu també hi siguis... sempre. I resulta que no, que te'n vas, que

te'n vas per sempre... (*aixeca el to de veu*) per sempre, m'entens! I mentre marxes em parles com si res, de llops i d'hòsties. De coses que ni tan sols entenc!

Ella: (*Molt serena*) Estàs cridant. L'home tranquil està cridant...

Ell: L'home tranquil no aguanta més.

Ella: Jo sempre hi seré. Viuràs les fases que toca, i en totes elles, d'una manera o d'una altra... hi seré, cantant per a tu. Quan arribi el dia ho veuràs tot fosc. Després arribarà el duel; l'inici del cicle més dur de la teva vida. Més tard compareixerà la resignació. Però poc a poc t'hi acostumaràs a que jo no hi sigui. (*Pausa. Ara parla amb la mirada perduda*) I sense adonar-te estaràs preparat per construir un altre mite... i li donaràs forma de persona. (*Pausa*)

(*Somriu*) I si tens sort i la trobes tan jove com jo, tendreu un fill, fins i tot dos. Els que no has pogut tenir amb jo.

Ell: De què cony m'estàs parlant? Trobes que puc pensar ara amb una altra persona? (*Mirada perduda. Pausa*). I et record que si no hem tengut fills és perquè tu mai no has volgut.

Ella: No teníem temps. Estàvem ocupats en viure. Brindem... per la vida! (*Somriu i aixeca la copa*)

Ell: Combats el drama amb cinisme.

Ella: Combat el drama amb la punyetera realitat, què és la única manera que tenc de fer-ho. (*Aixeca la copa*) Felicitat aniversari.

(*S'aixeca per partir. Ell l'agafa del braç*)

Ell: Abril... atura. (*Ella està dreta mirant cap a la porta*). Preferesc que siguis cínica a que no hi siguis.

Ella: Jo sempre hi seré. T'ho acab de dir.

Ell: Una altra copa?

(*S'apaguen els llums*)

L'ESCENA DE LA PROMESA

(Ella continua amb el mocador en el cap. Continuen asseguts però han intercanviat els llocs)

Ella: Sempre que venim a aquest bar dus aquest fulard, per molt de calor que faci.

Ell: I tu sempre m'ho dius.

Ella: Darrerament em repetesc.

Ell: M'agrada que m'ho diguis. M'agrada que et repeteixis.

Ella: En sortir d'aquí vull anar al Casino.

Ell: *(Somriu)* A jugar al blackjack?

Ella: A jugar al blackjack i a besar-te en acabar.

(Ell acota el cap)

Ella: Continuaràs venint a aquest bar?

Ell: *(Té els ulls plorosos)* No.

Ella: Vull que venguis. Vull que em prometis que vendràs.

Ell: *(Pensa)* Cada primer d'abril? I que m'assegui a la mateixa taula? I que demani la nostra cançó? I que em posi el puto fulard?

Ella: *(Somriu)* Ets un romàntic. M'ho promets?

Ell: *(Irritat)* T'he dit que no. *(Pausa)* I avui? Per què hem vingut avui?

Ella: No em veus en condicions?

Ell: No és això. Però... ni tan sols és el nostre aniversari. Ni tan sols estam al mes d'abril.

Ella: Fa mesos que cada dia és primer d'abril; ho ha de ser per força... perquè els dies tinguin qualche sentit, perquè hagi qualche cosa a celebrar. *(Pausa)*. Me promets que vendràs?

(Silenci llarg)

Ell: Supòs que no tenc més remei.

Ella: *(Somriu)* T'estim. Vaig a demanar a la barra.

(Ella s'aixeca i Ell queda amb la mirada perduda. Passen uns instants i s'apaguen els llums)

L'ESCENA DE LA CADIRA

(La música ambient ja no se sent. S'apaguen els llums. Es tornen a encendre i la cadira d'ella està buida. Ell, amb la mirada perduda, observa la cadira. S'apaguen els llums)

(Es tornen a encendre els llums. Ell està a la barra. Passen uns instants. Els llums de la sala s'atenuen i s'il·lumina l'escenari, on apareix la mateixa actriu però amb una perruca rossa. Fa un senyal xocant els dits i comença a sonar novament Conversation on a Barstool)

'Ella': Li dedic aquest tema a l'home del fulard.

(Transcorren uns instants i es lleva la perruca mentre el mira... passen uns segons i s'apaguen els llums)

Fi

